

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.III.30.251/2017/6.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Márai Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Márai István ügyvéd) által képviselt felperes neve (Cg. ..., felperes címe) felperesnek - a Dr. Léka Ügyvédi Iroda (4026 Debrecen, Bem tér 7., ügyintéző: dr. Léka Andor ügyvéd) által képviselt alperes neve (Cg. ..., alperes címe) alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perében a ...-i Törvényszék 2017. április 26. napján kelt 6.G. .../2017/2. számú ítélete ellen a felperes 3. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 143 000 (Egymillió-száznegyvenháromezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

Az elsőfokú bíróságnak - a megismételt eljárásban meghozott - a felperes keresetét elutasító és a felperest felhívásra, az államnak 1 500 000 Ft elsőfokú, és 2 500 000 Ft másodfokú eljárási illeték, valamint az alperes részére 15 napon belül 5 080 000 Ft perköltség megfizetésére kötelező ítéletében megállapított tényállás szerint a felperesi cég tagjai Gyné Sz.I.K. és Gy.Á. (a cégjegyzék adatai szerint a perbeli időszakban dr. Gy.A. és Gy.Á.), ügyvezetője pedig Gy.A.J. . Az alperesi cég tagjai a perbeli időszakban G.J. és G.Jné voltak, ügyvezetője pedig G.J. .

Az alperes a 2012. szeptember 1. napjával elhatározott egyesülés folytán jogutódja lett - többek között - az I. Korlátolt Felelősségű Társaságnak, valamint a N. Korlátolt Felelősségű Társaságnak.

A N. Kft.-nek egyetlen tagja 2008. október 14. napjától az I. Kft. volt, amely utóbbi cég tagjai a perbeli időszakban G.J., G.Jné, valamint Gy.A. voltak.

G.J. és Gy.A., valamint a tulajdonukban álló és az érdekeltségi körükbe tartozó gazdasági társaságok több éven keresztül üzleti kapcsolatban álltak egymással, ennek keretében számos jogügylet jött létre közöttük.

Gy.A.J., mint kölcsönadó a 2011. május 20. napján kelt, dr. N.Zs. ügyvéd által ellenjegyzett kölcsönszerződés szerint 180 000 000 Ft kölcsönt nyújtott az alperes jogelődje, a N. Kft., mint kölcsönvevő részére. A szerződés szerint a kölcsön teljes összegét a kölcsönadó megbízása alapján G.J. a saját bankszámlájáról utalja a kölcsönvevő bankszámlájára a szerződés aláírásától számított 8 napon belül.

2011. május 24. napján a felperesi Kft., mint kölcsönadó, és az alperesi Kft., mint kölcsönvevő között is létrejött egy kölcsönszerződés, amely szerint a kölcsönadó saját pénzeszközei terhére 180 000 000 Ft kölcsönt nyújtott a kölcsönvevő részére akként, hogy a kölcsönadó megbízottja útján utalja át a kölcsön teljes összegét G.J. magánbankszámlájára, aki, mint teljesítési segéd a folyósított

kölcsönösszeget a kölcsönvevőnek a ... Bank Zrt. felé fennálló kötelezettségének a kiegyenlítésére köteles fordítani.

A szerződés 2. pontja szerint a „tagi kölcsönt” a kölcsönadó határozatlan időtartamra a jegybanki alapkamat mellett nyújtja.

A kölcsönszerződések előzményeként 2011. április 27. napján a N. Kft., a felperes és G.J., mint megbízó megbízási szerződés kötöttek a Dr. P.J. Ügyvédi Irodával, mint megbízottal. A szerződés 1. pontja szerint a N. Kft. és a felperes megbízók és más szerződő felek között 2011. március 24. napján ügyvédi letéti szerződés jött létre, amely alapján 640 000 000 Ft teljesítési letétként befizetésre került a N. Kft. részére a letéteményes ügyvédi iroda letéti számlájára. A N. Kft., mint engedményező ezt az összeget a felperesi Kft.-re, mint engedményesre engedményezte.

A szerződés 2. pontja szerint a 640 000 000 Ft összegű teljesítési letétből a letéteményes ügyvédi iroda 300 000 000 Ft-ot G.J. kedvezményezett részére átutal.

A felperes és G.J. 2011. május 24-én egy „Megbízási szerződés kiegészítés” megnevezésű megállapodást írtak alá, amelyben - a szerződés 1. pontja szerint - meghatározták az átutalt pénz felhasználásának az elveit.

A megállapodás 2. pontjában rögzítették, hogy a felperes 180 000 000 Ft kölcsönt nyújt a N. Kft. részére akként, hogy a G.J. részére átutalt 300 000 000 Ft-ból 180 000 000 Ft összeget G.J. köteles a N. Kft. részére továbbutalni akként, hogy a N. Kft.-nek a ... Bank Zrt.-vel szembeni hitelkötelezettségét köteles kiegyenlíteni.

120 000 000 Ft-ot pedig G.J. jogosult volt a Gy.A.-val szemben fennálló követelésének a kiegyenlítésére fordítani, ennek érdekében a felperes 120 000 000 Ft összegű kölcsönt nyújtott Gy.A. részére.

A Dr. P.J. Ügyvédi Iroda bankszámláján 2011. május 24. napján jóváírásra került 640 078 904,11 Ft, az ügyvédi iroda ugyanezzel az értéknapplal, 2011. május 24-én 300 000 000 Ft-ot átutalt G.J. részére, míg 340 100 000 Ft-ot a felperes részére.

A N. Kft. alapítója, az I. Kft. 2011. május 25. napján kelt, dr. N.Zs. ügyvéd által ellenjegyzett alapítói határozata szerint G.J. tag 2011. március 1. napján 218 000 000 Ft, míg Gy.A.J. 2011. május 25-én 180 000 000 Ft összegű kölcsönt nyújtott a társaságnak. A kölcsönszerződés megkötését az ügyvezetők utólagosan jóváhagyták. Az alapítói határozatot az I. Kft. tag képviselőjében Gy.A.J. és G.J. ügyvezetők írták alá.

A F. és N. Ügyvédi Iroda 2011. május 24-én elektronikus üzenetet küldött a Dr. P.J. Ügyvédi Iroda részére, az üzenet tárgya „R. dokumentumok” volt, a mellékletek között pedig felsorolásra került a „megbízási szerződés - N.-P.J. kiegészítés doc., kölcsön- R.-Gy. doc., kölcsön-R.-N. doc., meghatalmazás-R.-Ny. doc.”

A felperes a 2015. május 20. napján kelt levelével felmondta a 2011. május 24-én kelt kölcsönszerződést, és tájékoztatta az alperest, hogy ezáltal a követelés lejárttá és esedékessé vált. Felszólította az alperest, hogy 30 napon belül fizessen meg a felperesnek 180 000 000 Ft tőkét, és annak a 2015. május 20-áig számított 32 670 740 Ft összegű ügyleti kamatát.

Az alperes jogi képviselője a 2015. május 28-án kelt válaszlevelében közölte, hogy sem ő, sem jogelődje, a N. Kft. nem tart nyilván a könyveiben a felperessel szembeni kölcsönkövetelést, ő a felperessel semmilyen kölcsönügyletet nem kötött.

A felperes a keresetében kérte az alperes kötelezését 180 000 000 Ft kölcsön, és annak 2011. május 25. napjától a teljesítésig számított mindenkori jegybanki kamata, 2015. június 22. napjától pedig a Ptk. 301/A. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamata, valamint a perrel felmerült költségei megfizetésére.

Hivatkozott a peres felek által 2011. május 24. napján megkötött kölcsönszerződésre, valamint annak a felperes részéről 2015. május 20. napján történt felmondására.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását, és a felperes perköltség viselésére kötelezését kérte.

Állította, hogy az alperes jogelődje, a N. Kft. 2011. május 20. napján Gy.A.J. kölcsönadóval kötött kölcsönszerződést.

Előadta, hogy az alperesi jogelődben a peres felek ügyvezetői közvetetten tulajdonosok. A N. Kft. egy jelentősebb ingatlan beruházáshoz kölcsönt vett fel az ... Bank Nyrt.-től, amelyet 2011. február 28-án vissza kellett fizetnie. A peres felek ügyvezetői, mint magánszemélyek ezért kölcsönt kívántak nyújtani a N. Kft.-nek, amelyből az teljesíteni tud a pénzügyi intézet felé. Erre tekintettel G.J. 2011. március 1. napján 218 000 000 Ft-ot, míg Gy.A. 2011. május 25-én 180 000 000 Ft kölcsönt nyújtott a N. Kft.-nek. A 2011. május 20-i kölcsönszerződés ezt rögzítette.

Hangsúlyozta, hogy 2014. évig a N. Kft., majd az alperes könyveiben is a 180 000 000 Ft kölcsönt, mint Gy.A.J. felé fennálló kölcsöntartozást tartották nyilván.

Az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetét elutasító ítéletét a Debreceni Ítélető tábla a Gf.III.30.464/2016/12. számú végzésével hatályon kívül helyezte a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, megállapítva a másodfokú eljárásban a felek oldalán felmerült perköltség összegét.

Előírta az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban a rendelkezésére álló bizonyítékok, és a felek képviselőinek nyilatkozatai alapján foglaljon állást a saját maga által feltett kérdésben, adjon választ arra, hogy a perbeli kölcsönt a felperesi Kft. nyújtotta-e a 2011. május 24-én kelt szerződés szerint, vagy Gy.A. magánszemély a 2011. május 20-án kelt okirat alapján.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban is alaptalannak találta a felperes keresetét.

Megállapította, hogy a perben az a tény nem volt vitatott, hogy az alperes jogelődje részére egy alkalommal 180 000 000 Ft összegű kölcsönnyújtás történt, amely kölcsön összegét az alperes nem fizette vissza. A perben azt a kérdést kellett megválaszolni, hogy a 2011. május 20-án, vagy a 2011. május 24-én kelt okiratba foglalt megállapodás tartalma egyezik-e meg a peres felek üzleti akaratával.

Rögzítette, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdés értelmében őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett; a 2011. május 24-én kelt, az alperes által nem vitatottan aláírt okirattal igazolta a keresetének alapjaként megjelölt megállapodás létrejöttét.

Ezzel szemben az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a felek között az okiratban rögzített tartalommal nem jött létre kölcsönszerződés, az alperesnek a keresethez mellékelt szerződés alapján nincs tartozása a felperes felé.

Az elsőfokú bíróság a szerződő felek tényleges üzleti akaratát, a kölcsönnyújtás indokait is megvizsgálta. Értékelte azt, a felperes által sem vitatott alperesi tényállítást, miszerint az alperesi jogelődnek szüksége volt a pénzre a pénzügyi intézet felé fennálló, lejárt tartozása kiegyenlítése érdekében. Az alperesi jogelőd Kft. egyetlen tagjának, az I. Kft.-nek pedig a kölcsönszerződések időpontjában Gy.A.J., valamint G.J. és házastársa voltak a tagjai.

A felperes nem vitatta azt az alperesi tényállítást sem, miszerint az alperesi jogelőd alapítójának tagjai tagi kölcsönt kívántak nyújtani az alperes jogelőd részére a pénzügyi intézeti tartozás kiegyenlítéséhez. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezt a perben becsatolt alapítói határozat és az is alátámasztja, hogy mind az alperesi cég, illetve annak jogelődje, mind a felperesi Kft. a 180 000 000 Ft összegű kölcsöntartozás jogosultjának, Gy.A.J. magánszemélyt tekintette, és ekként tartotta nyilván azt a könyveiben.

A perben rendelkezésre álló adatok alapján ugyanakkor tényként állapította meg azt is, hogy a perbeli időszakban a N. Kft. engedményezése folytán a felperesi Kft. rendelkezett azzal a 640 000 000 Ft-tal, amelyből a felek rendelkezése szerint, a 2011. április 27-én kelt szerződésben is

rögzítetten a Dr. P.J. Ügyvédi Iroda 300 000 000 Ft-ot átutalt G.J. magánszemély bankszámlájára, és az ennek az összegnek a részét képező 180 000 000 Ft a jelen perbeli kölcsönügylet tárgya. Az elsőfokú bíróság ezt a tényt azonban nem találta alkalmasnak annak a cáfolatára, hogy a kölcsönt Gy.A.J. magánszemély nyújtotta, mert a felperes tulajdonában lévő pénzeszközből külön megállapodás alapján utóbb nyújthatott kölcsönt Gy.A.J. magánszemélyként, hiszen a perben becsatolt megbízási szerződés kiegészítése elnevezésű okirat szerinti 120 000 000 Ft is hasonló módon került kifizetésre.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési körébe vonta azt is, hogy a G.J.-t, illetve az érdekeltségébe tartozó cégeket állandó jelleggel képviselő F. és N. Ügyvédi Iroda számítógépéről 2011. május 24-én továbbították a Gy.A.J.-et, illetve az érdekeltségébe tartozó cégeket képviselő Dr. P.J. Ügyvédi Iroda részére mind a 2011. május 20-án, mind a 2011. május 24-én keltezett kölcsönszerződést. Az ennek a körülménynek a magyarázatául megjelöltek azonban életszerűtlennek és szokatlan gyakorlatnak tekintette, csakúgy, mint ahogyan életszerűtlen és a gazdasági életben követett gyakorlattal ellentétesnek tartotta azt is, hogy a piaci szférában jelentős szerepet vállaló, nagy árbevétellel rendelkező cégeket tulajdonló és képviselő ügyvezetők úgy írjanak alá megállapodásokat, hogy azokat nem olvassák el, vagy legalábbis azok tartalmát nem tekintik meg.

Az elsőfokú bíróság a perbeli okiratok és adatok összevetése és mérlegelése után ilyen módon azt állapította meg, hogy egy alkalommal történt 180 000 000 Ft összegű kölcsön nyújtása, amely a Gy.A.J. magánszemély, és az alperes jogelődje (I. Kft.) között létrejött kölcsönszerződés alapján, Gy.A. tagsági jogviszonyára tekintettel történt meg.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint tehát sem a 2011. május 20-án kelt, sem a 2011. május 24. napján kelt okirat tartalmával azonos tartalommal nem jött létre kölcsönszerződés az aláíró szerződő felek között. Miután a felperes keresetleveléhez csatolt, 2011. május 24-én kelt okirat szerinti szerződés az aláíró felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozata hiányában nem jött létre, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetét az rPtk. 205. § (1) és 523. § (1) bekezdése alkalmazásával elutasította, és a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesnek a perrel felmerült elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság végzésében megállapított másodfokú perköltsége megfizetésére. Az illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült felperest a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a feljegyzett első- és másodfokú eljárási illeték megfizetésére.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, az alperesnek a kereseti kérelme szerinti marasztalását, valamint a felmerülő másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését.

Fenntartva az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait arra mutatott rá, hogy az ítélet tábla a Gf.III.30.464/2016/12. számú végzésében a megismételt eljárásra adott utasításában megalapozatlannak és iratellenesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a következtetést, miszerint az alperes jogelődje valójában egyik szerződés alapján sem vállalt pénzösszeg visszafizetésére irányuló kötelezettséget, illetve alaposnak találta a felperesnek az alapeljárásban meghozott ítélet elleni fellebbezését annyiban, amennyiben azt támadta, hogy az elsőfokú bíróság szerint a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozata hiányában nem jött létre a 2011. május 24-i kölcsönszerződés.

Az ítélet tábla előírta, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban döntsön abban a kérdésben, hogy a perbeli kölcsönt a felperesi cég nyújtotta-e az alperesi jogelődnek a 2011. május 24-én kelt szerződés szerint, vagy Gy.A. magánszemély a 2011. május 20-án kelt okirat alapján.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság, ezt az iránymutatást figyelmen kívül hagyva, a megismételt eljárásban is azt a következtetést vonta le, hogy a felek között sem a 2011. május 20-i, sem a 2011. május 24-i okirat tartalmával azonos tartalommal nem jött létre kölcsönszerződés, sőt, a perbeli

adatokhoz képest váratlanul azt állapította meg, hogy a kölcsönszerződés Gy.A.J. magánszemély, és az alperes jogelődje, az I. Kft. között jött létre.

Arra hivatkozott, hogy a peres felek egyezően adták elő az elsőfokú eljárásban azt, hogy a szerződésben adósi pozícióban a N. Kft. állt, az ő könyveiben lett ez kimutatva, mint a Gy.A. felé fennálló tartozás. Az elsőfokú bíróság ezért a per adataival és a felek nyilatkozataival ellentétes megállapítást tett.

A 2011. május 24-i kölcsönszerződés létrejöttével kapcsolatban fenntartotta korábbi fellebbezési hivatkozásait, miszerint a perbeli szerződés vonatkozásában megvalósultak az rPtk. 205. § (1) és (2) bekezdése szerinti feltételek, a szerződéses nyilatkozatok írásba foglalásával, azoknak a cégek törvényes képviselői általi, nem vitatott aláírásával az egybehangzó szerződéses akaratkifejezés megvalósult. Az ugyanezen a napon kelt „Megbízási szerződés kiegészítés” is ennek a kölcsönszerződésnek a tartalmát támasztja alá.

Utalt arra, hogy ezt a kérdést az ítéletábra is elbírált a hatályon kívül helyező végzése indokolásában, amikor kimondta, hogy a felperes alappal sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, miszerint a 2011. május 24-i kölcsönszerződés nem jött létre a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozata hiányában.

Ha a szerződő feleknek egy ténylegesen megtett szerződéses nyilatkozattól eltér a valós szándéka - akár együttesen, akár csak az egyik szerződő fél oldalán -, akkor az az elsőfokú bíróság értékelésével szemben nem a szerződés létrejöttének, hanem a létrejött szerződés érvénytelenségének a körében vizsgálható és értékelhető.

A 2011. május 24-én kelt kölcsönszerződés érvénytelensége körében az alperes nem hivatkozott annak színleltségére, nem terjesztett elő erre alapított érvénytelenségi kifogást, így azt az elsőfokú bíróság legfeljebb hivatalból észlelve állapíthatta volna meg, ebben az esetben az azonban az 1/2005. PK vélemény szerint biztosítania kellett volna a lehetőséget arra, hogy a felperes meg tudja tenni a vonatkozó nyilatkozatait, indítványait.

Az alperes a megismételt eljárásban a 2011. május 24-én kelt kölcsönszerződéssel szemben kizárólag az rPtk. 210. § (1) és (4) bekezdése szerinti tévedésre és megtévesztésre, mint érvénytelenségi okokra alapítva terjesztett elő megtámadási kifogást, ezt azonban az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban nem bírálta el, holott a hatályon kívül helyezett ítélete indokolásában tartalmilag már elbírált, amikor megállapította azt, hogy a szerződést aláíró felek tévedés nélkül, a szerződés tartalmának ismertetében írták azt alá.

A felperes továbbra is vitatta és cáfolta az alperes által állított érvénytelenségi ok fennállását, ebben a körben az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezett ítéletében írt megállapítását tartotta irányadónak.

A fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen állapította meg abban a részében, hogy a kölcsönszerződésben adósként szereplő fél az I. Kft. lenne, és az anyagi jogszabályok téves értelmezésével állapította meg azt, hogy a 2011. május 24-i kölcsönszerződés nem jött létre.

Annak alátámasztására, hogy a kölcsönszerződés a felperes, mint hitelező és az alperes jogelődje, a N. Kft. között a 2011. május 24-i keltezéssel írásba foglalt szerződés szerinti tartalommal jött létre, hivatkozott dr. P.J.-nak a 13. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomására, miszerint a letétkezelő ügyvéd úgy nyilatkozott, hogy „én nem fogok Attila nevében semmilyen pénzt elutalni, csak a R.H. nevében a G. úr számlájára, és erre készült a május 24-i kölcsönszerződés”.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a felperesnek a perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Sorba szedte, hogy - álláspontja szerint - az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban meghozott - a hatályon kívül helyezett ítélettel lényegében azonos indokokat tartalmazó - ítélete milyen tárgyi és ténybeli tévedésekkel, hiányosságokkal terhelt.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldal 3. bekezdésében csupán azt állapította meg, hogy az alperes jogelődjének azért volt szüksége a perbeli pénzösszegre, mert a pénzintézet felé fennálló lejárt tartozását kellett kielégítenie. Az elsőfokú bíróságnak azt is rögzítenie kellett volna, hogy a N. Kft.-nek az ... Bank Nyrt. felé állt fent tartozása. Ennek a ténynek azért van különös jelentősége, mert a kereset alapját képező, 2011. május 24-i okiratban a ... Bank Zrt.-t jelölték meg, amely nyilvánvalóan téves. Ez a valótlan rendelkezés önmagában is megalapozza a 2011. május 24-i kölcsönszerződés érvénytelenségét.

Az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette ítélete 8. oldal 3. bekezdésében azt, miszerint az alperes állítása szerint a N. Kft. a pénzintézeti kölcsönt tagi kölcsönből kívánta visszafizetni. Előadta, hogy az alperes soha nem állította ezt, mivel G.J. és Gy.A.J. a N. Kft. alapítójának, az I. Kft.-nek voltak a tagjai. Ez azért bír jelentőséggel, mert a 2011. május 24-ei kölcsönszerződés „szerkesztői” nem voltak tisztában azzal, hogy a N. Kft.-nek ki a tulajdonosa, hiszen a felperest jelölték meg olyan kölcsönadónak, aki tagi kölcsönt nyújt.

Kérte, hogy az ítélőtábla állapítsa meg, hogy sem a felperesi cég, sem Gy.A.J. nem nyújtott tagi kölcsönt a N. Kft.-nek. A 2011. május 24-i kölcsönszerződésnek ez a súlyos tárgyi tévedése is megalapozza az érvénytelenségét.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette azt is, miszerint G.J. 218 000 000 Ft-ot, Gy.A.J. pedig 180 000 000 Ft-ot biztosított tagi kölcsönként az I. Kft. részére. Ezzel szemben tény, hogy sem G.J., sem Gy.A.J. nem az I. Kft. részére nyújtott kölcsönt. Kérte annak megállapítását, hogy G.J. és Gy.A.J. magánszemélyként nyújtott kölcsönt a N. Kft.-nek, és nem tagi kölcsönként.

Dr. P.J.L. ügyvéd tanúvallomása alapján tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, miszerint a 2011. május 20-án keltezett kölcsönszerződés a tanú részére megküldésre került.

Az ítélet 10. oldal első bekezdésében írt következtetés (miszerint sem a 2011. május 20. napján kelt, sem a 2011. május 24. napján kelt okirat tartalmával azonosan - a szerződő felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatának hiányában - a kölcsönszerződés az okiratot aláíró szerződő felek között nem jött létre) ellentmond az elsőfokú bíróság azon megállapításával, miszerint a felek egyező előadása szerint egy alkalommal történt 180 000 000 Ft összegű kölcsön nyújtása.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megállapított több olyan körülményt is, amely a 2011. május 20-i kölcsönszerződés és a 2011. május 25-ei I. Kft. által hozott alapítói határozat valódiságát és jogszerűségét igazolja. Ezek az alábbiak:

Az elsőfokú bíróság helyesen osztotta ki a bizonyítási terhet akként, hogy a 2011. május 24-én kelt kölcsönszerződéssel szemben neki kellett bizonyítania azt, hogy a felperes az alperesi jogelőd részére nem nyújtott kölcsönt, és így nincs tartozása a felperes felé.

Álláspontja szerint ezt a bizonyítási kötelezettségét eredményesen teljesítette, mivel az okirat általa hivatkozott súlyos tárgyi tévedései és valótlan rendelkezései, valamint a perben igazolt körülményekre tekintettel a 2011. május 24-i kölcsönszerződésre alapított kereset elutasításának volt helye.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a kölcsönt G.J. és Gy.A.J. magánszemélyként nyújtotta, abban azonban tévedett az elsőfokú bíróság, hogy ezt tagi kölcsönként nyújtották az I. Kft. részére.

Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette azt is, hogy mind a N. Kft., mind a felperesi cég a kölcsöntartozás jogosultjának Gy.A.J. magánszemélyt tekintette, a kölcsönt ekként tartották nyilván a könyveikben.

Az elsőfokú bíróságnak azonban azt is tényként kellett volna megállapítania, hogy Gy.A.J. a felperesi cég könyveiben a perlést megelőzően megváltoztatta a jogosultat a leendő perbeli követelésének alátámasztása érdekében.

Az elsőfokú bíróság helyesen tartotta aaptalannak azt a felperesi hivatkozást, miszerint Gy.A.J. nem adhatott kölcsönt az alperesnek, mert az a felperesi cég pénze volt. Ezt az álláspontja szerint cáfolja

az is, hogy a G.J. részére átutalt 300 000 000 Ft-ból a megállapodás szerint 120 000 000 Ft Gy.A.J. korábbi kölcsöntartozásának a törlesztésére volt fordítandó.

Támadta az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítéletét, mivel abban a bíróság továbbra sem adott egyértelmű választ a perbeli kérdésre. Mivel a kölcsön nyújtása nem vitatottan ténylegesen megtörtént, ezért az elsőfokú bíróság nem mondhatta volna ki azt, hogy egyik szerződés sem jött létre az aláíró felek között.

Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint a 2011. május 20-án kelt szerződés érvényesen létrejött a felek kölcsönös és egybehangzó akaratának írásbeli kifejezésével, ezért az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg azt, miszerint a 2011. május 20-án kelt kölcsönszerződés nem jött létre a felek között.

Az, hogy a 2011. május 20-i szerződést megkötését követően miként jött létre a 2011. május 24-i szerződés, vagy az érvényesen létrejöttek tekinthető-e, a bíróság mérlegelési körébe tartozik. Ha a bíróság azt állapítja meg, hogy a kereset alapját képező kölcsönszerződés nem jött létre, úgy a kereset elutasításának van helye, és egyben helye van a 2011. május 20-i szerződés érvényes létrejötte megállapításának is. Ebből következően álláspontja szerint a tényállás pontosítása mellett az ítéletábrán az elsőfokú ítélet újabb hatályon kívül helyezése nélkül is lehetősége van az okiratokkal igazolt tényállás alapján ítéletet hozni.

Az alapeljárásban hozott ítélet elleni fellebbezésre tett ellenkérelmét fenntartva hangsúlyozta, hogy a 2011. május 20-án és a 2011. május 24-én kelt kölcsönszerződés jogi megítélésnél az az alapvető különbség, hogy míg az előző szerződés semmilyen akarat hiányában nem szenved, addig az utóbbit az alperes akarathiba miatt érvénytelennek tekinti.

Rámutatott, hogy a felperes csupán azt sérelmezte, hogy a bíróság nem döntött abban a kérdésben, hogy melyik okirat alapján történt a kölcsön nyújtása, azonban a 2011. május 20-i szerződést nem támadta, azt érvényesnek tekinti maga is. Ennek folytán megállapítható, hogy a perben az nem vitatott, hogy 2011. május 20-i szerződés a felek akaratának megfelelően, érvényesen létrejött.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2011. május 24-ére keltezett kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló alperesi megtámadási kifogást nem bírálta el, erre hivatkozva azonban nem fellebbezett, mivel a jogvita álláspontja szerint a megtámadási kifogás elbírálása nélkül is eldönthető.

Összefoglalta ismételt a 2011. május 24-ére keltezett szerződések ténybeli és adatbeli eltéréseit és valótlanosságait, amelyek az alábbiak:

1. A ... Bank Zrt. felé fennálló kötelezettségre,
 - a visszafizetés után fennmaradó összeg kölcsönvevő bankszámlájára történő átutalására történt,
 - a tagi kölcsönre történő értelmezhetetlen és ténybelileg téves hivatkozás.
2. A jegybanki alapkamat melletti kölcsönnyújtás.
3. A 2011. május 20-i kölcsönszerződés jelenidejűsége a felperes által sem vitatott.
4. Egyértelműen megállapítható a 2011. május 20-ai szerződés készítője és a szerződés létrejöttének körülményei.
5. Ugyanakkor nem állapíthatók meg a 2011. május 24-én kelt szerződés keletkezésének a körülményei.
6. A 2011. május 24-ei megbízási szerződés kiegészítésében G.J. címe tévesen van megjelölve.
7. A felperes nem vitatta a 2011. május 25-én kelt, az I. Kft.-ben hozott alapítói határozat jelenidejűségét.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábrán az elsőfokú bíróság ítéletét - abban az esetben, ha nem állapítható meg az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélküli, a Pp. 252. § (1), (2) bekezdésein alapuló hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény - a Pp. 253. §

(3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálhatja felül.

A jelen esetben mindkét fél jelezte a fellebbezésében, illetve a fellebbezési ellenkérelmében azt, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban nem bírálta el az alperesnek az rPtk. 210. § (1) és (4) bekezdésére alapított megtámadási kifogását, ám az alperes erre hivatkozva kifejezetten nem támadta az elsőfokú bíróság döntését, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alperes által a másodfokú tárgyaláson 6/A/1, 6/A/2. szám alatt csatolt okiratok alapján az alábbiakkal egészíti ki:

G.J. a saját bankszámlájáról 2011. május 25. napján átutalt 180 000 000 Ft-ot a N. Kft. ... Bank Nyrt. által vezetett számlájára, a N. Kft. pedig ugyanazonnap, 2011. május 25-én 164 870 201 Ft-ot átutalt ... hitel tőkehátralék második részfizetés címén.

Az okiratok által igazolt módon történt teljesítést a felperes sem vitatta.

Az így kiegészített tényállás alapján az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak a keresetet elutasító ítélete érdemben helyes, de annak a kifejtett indokait teljes egészében mellőzi, mivel azok pontatlanságokat, tárgyi tévedéseket (pl. ítélet 8. oldal 3. bekezdésében „... az alperes általa 6.G. .../2015/2. számú jegyzőkönyv A/4 sorszámú mellékleteként csatolt alapítói határozat tartalmából megállapítható, hogy a N. Kft. részére az alapító I. Kft. 398 000 000 Ft összegű tagi kölcsönt nyújtott...”, valamint annak megállapítása, hogy a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozata hiányában nem jött létre sem a 2011. május 20-i, sem a 2011. május 24-i kölcsönszerződés) és feltételezést tartalmaztak (ítélet 9. oldal 2. bekezdés „... a felperes tulajdonában lévő pénzeszközből külön megállapodás alapján utóbb nyújthatott kölcsönt Gy.A.J. magánszemélyként...”). Ezek ellenére azonban az elsőfokú bíróság döntése a fellebbezési kérelem és ellenkérelem, valamint a rendelkezésre álló okiratok, tanúvallomások és a felek nyilatkozatai alapján felülbíráható volt.

A felperes fellebbezésében a 2011. május 24-én a felek által nem vitatottan aláírt, és tartalmában a „Megbízási szerződés kiegészítése” okirattal alátámasztott kölcsönszerződés alapján történt kölcsönnyújtást állítva kérte az alperes keresete szerinti marasztalását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében írtak - miután sem fellebbezést, sem csatlakozó fellebbezést nem nyújtott be az elsőfokú ítélet ellen - kizárólag annyiban voltak értékelhetőek, amennyiben a felperes fellebbezési hivatkozásait kívánta velük cáfolni. Az ítéletábra ezért nem tért ki azokra, az alperes fellebbezési ellenkérelmében előadott kérésekre, miszerint az ítéletábra állapítsa meg, hogy sem a felperesi cég, sem Gy.A.J. nem nyújtott tagi kölcsönt a N. Kft.-nek, a kölcsönt mindketten magánszemélyként nyújtották, illetve azt, hogy a peres felek törvényes képviselői egybehangzó nyilatkozata szerint a 2011. május 20-án kelt szerződés az akaratuknak megfelelően érvényesen létrejött. Az ítéletábra döntése ezekre nem terjedhetett ki.

A perben az nem volt vitatott, hogy az alperes részére egy alkalommal került sor 180 000 000 Ft kölcsön nyújtására. A felek mindkét szerződés vonatkozásában elismerték, hogy azt a törvényes képviselőjük írta alá, ezért azok létrejöttek, eredményes megtámadásuk hiányában érvényesnek tekintendőek.

Az elsőfokú bíróság a 6.G. .../2015/2-II. számú végzésével - a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettsége körében - felhívta a felperest, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy a peres felek között az általa megjelölt tartalommal kölcsönszerződés jött létre, az alperesnek a hivatkozott összegű kölcsönt nyújtotta a felperesi társaság.

A felperes kereseti tényállítása azonban nem csupán az volt, hogy a felek között 2011. május 24-én kölcsönszerződés jött létre a keresethez mellékelt okirat szerinti tartalommal, hanem az is, hogy az a szerződésben meghatározott módon, átutalással lett teljesítve. Az elsőfokú bíróságnak ezért a 2.

sorszámú végzésében arra is fel kellett volna hívnia a felperest, hogy igazolja a kölcsönnyújtás szerződés szerinti teljesítését is.

A felperes keresete alapját képező, 2011. május 24-én kelt kölcsönszerződés 1. pontja szerint a kölcsön folyósítása akként történik meg, hogy a kölcsönadó megbízottja útján átutalja a kölcsön teljes összegét G.J. úr magánbankszámlájára. G.J. úr, mint teljesítési segéd köteles a folyósított kölcsönösszeget a kölcsönvevőnek a ... Bank Zrt. felé fennálló kötelezettsége kiegyenlítésére fordítani, és az esetlegesen fennmaradó összeget köteles a kölcsönvevő bankszámlájára átutalni.

A másodfokú eljárásban az alperes által felmutatott és becsatolt okiratok tanúsága szerint G.J. közvetlenül a N. Kft.-nek az ... Bank Nyrt.-nél vezetett számlájára utalta a kölcsön teljes összegét, és a Kft. maga utalta át onnan az ... Bank Nyrt. felé fennálló kölcsönszerződése második részlete megfizetéséhez szükséges összeget a pénzügyintézetnek.

Ezek az okiratok tehát azt bizonyították, hogy a kölcsönszerződés nem a 2011. május 24-i szerződésben meghatározott módon lett teljesítve, ezért a 2011. május 24-i szerződésre alapítva a felperes nem érvényesíthet igényt az alperessel szemben.

Erre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - az indokolás fentebb kifejtett módosításával - helybenhagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával.

Az elsőfokú bíróságnak az alapeljárásban hozott ítéletét az ítéletábra a Gf.III.30.464/2016/12. számú végzésével a Pp. 252. § (2) bekezdése szerint helyezte hatályon kívül, emiatt az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdésére tekintettel az ítéletábrának nem kellett rendelkeznie a fellebbezési illeték ismételt viseléséről.

Az eredménytelenül fellebbező felperes az eljárással felmerült költségeit maga viseli, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperesnek a másodfokú eljárásban a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló perköltségét. Ennek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja, (5)-(6) bekezdései, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján mérlegeléssel, a pertárgyérték 0,5%-ában, 900 000 Ft összegben állapította meg, amelyhez hozzászámítva az általános forgalmi adó összegét a pereszes felperest 1 143 000 Ft ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltség alperes részére történő megfizetésére kötelezte. A mérlegelés során az ítéletábra figyelemmel volt a pertárgyérték nagyságára, valamint arra is, hogy a jelen másodfokú eljárásra a megismételt alapeljárást követően került sor, a jogi képviselők fellebbezésükben és a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozataikban is lényegében a korábban már kifejtett álláspontjaikat ismételték meg.

Debrecen, 2017. november 28.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró